

XVII-asis Pilaitės poezijos pavasaris „PAVASARIO DELNUOSE UPELIAI SUŽYDĖJO“ skiriamas Pasaulio lietuvių bendruomenės 70-mečiui ir rašytojo Juozo Tumo-Vaižganto 150-osioms gimimo metinėms.

Pilaitiškė Leta GAUBAITĖ : „Pagal išsilavinimą esu filologė, lituanistė. Leidykloje redaguoju tekstus. Esu dirbusi Kūdikių namuose su pamestinukais, ten buvo (ir yra) Gyvybės langelis. Poeziją apibūdinčiau taip: gilų, jautrų, skambu. Ja visada žavėjauisi“.

„Širdims išskrost ir patirt, ką atskiras
lietuvis kenčia, dar nerasta tokių peiliukų.
Viena poezija tai težino, ir ta – tik
nujautimu“. Vaižgantas

Dvasių susituokimas

(pagal Vaižganto „Dėdes ir dėdienes“)

Šypsosi Mykoliukas kitam pasauliui,
Bendrauja su juo kitiems neregimu būdu.
Savo paties darbo skripkele
It gamtos žiogas griežia nepaliaudamas:
„Kai noriu, rimtai dirbu,
Kai nenoriu, tinginiauju.“

Tyliau griežia griežtuvėlis,
Kai nėra Severiutės,
Ir triumfo balsu ima skambėti
Jai pasirodžius.

Aš Tau pačią saulę atiduosiu,
Nes Tu man skaitesnė už saulę.
Aš Tau visas žvaigždes nurašysiu,
Nes Tavo dvi akelės gražesnės
Ir meiliau mirksi už visą
Dangaus skliautą žiemos naktį...

Sėdi abudu ir nieko nekalba. Jiems gera.
Taip gera, kaip pilnu žiedu pražydusiems
žolynams.
Pati gamta, pats Dievas jau juos sujungė.
Ir kas bemėgintų išjungti, gautų atkirsti,
atpjauti...

Tijūnui Rapolui Mykoliukas – ne
rungėjas.

Severiutę miške užtikęs su krembliais,
Ėmė bučiuoti akis, kaklą, plaukus,
Kol įkniubo į lūpas...

Ir piršlėmis atėjo į Aužbikų Pukštus.
Prieklėty akmuo pasistoti švietė baltumu
Ir grindys ajerais kvepėjo...

Gandas sodžiuje apie Severją ir Rapolą
Nutirpino Mykoliuką kaip perkūno srovė.
Jis ėjo iš šio svieto, kažin kur tol tol,
Kur tuščia tuščia, kaip jo širdyje...

– Aš tau per vestuves vis dėlto pagrosiu...
Paskutinį kartą pagrosiu – Tau, kaip
Per visą amžių tegrojau Tau, tiktai Tau
Ir saulei... dar miškui... dar pievai...

Ir griežė griežė Mykoliukas
Severiutei paskutinį kartą,
Kol skripkelės stygos trūko...
Taip niekas daugiau jų ir nebesurišo.